

bekjendt, og der ligger da ganske vist i de Meriter, han har af Færverne, navnlig af Bygningsvæsenet der, ikke nogen særlig Opfordring til at belønne ham. Det veed jeg nok var ikke den høje Regjerings Mening den Gang, da han midt under disse Bedrifter blev forfremmet, men at den høje Regjering skulde vente, at Rigsdagen fandt Anledning til at dele dens Betragtningmaade, tror jeg ikke. Jeg anser det iøvrigt ønskeligt saa lidt som muligt at komme til at tale om denne Amtmands Forhold til Færverne og Ribe, da det idetmindste ikke er mit Ønske at rippe op i de gamle Slader, der her have fundet Sted. Derfor har jeg heller ikke omtalt denne Sag fra først af, og jeg skulde ikke heller have gjort det, hvis ikke den ærede Minister paa en Maade havde antydet, at det var en særlig haard Behandling, der blev vist denne Embedsmand. — Med Hensyn til de kongelige Bygninger var det ikke Udvalgets Hensigt at true, men kun at reservere sig. Iøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Forhøielse i Aar af 25,000 Kr. jo er meget betydelig. Den har fundet Sted tidligere, men jeg antager heller ikke, at det er den ærede Ministers Mening, at vi nu paa een Gang regelmæssig skulde gaa op over de 100,000. I saa Fald maatte der være bedre Grunde end den Sammenligning, den ærede Minister gjorde med Kommunens Udgifter til Bygningsvæsenet. Det Misforhold eller det Forhold, der er mellem Statens Udgifter til sine Bygninger, og de Udgifter Kommunen har havt til sine 2 Bygninger, er ikke noget Nyt, det har selvfølgelig været i de Aar, hvor vi som Regel have holdt paa de 100,000, og det kan ikke afgive noget Argument for en Forandring i Folkethingets Stilling til denne Sag. Noget ganske Andet er det, naar der paa vises, at der virkelig sker Skade ved at udsætte en Reparation; thi saa er dette en Slet Økonomi, og jeg antager, at Thinget aldrig vil gaa med til at lade Bygninger forfalde. Jeg tror imidlertid, at den ærede Minister, naar han vil estere de Bevillinger, vi have givet, vil erkende, at der er adskillige Bevillinger, der ingenlunde kunde betragtes som rene, nødvendige Reparationsbevillinger, men det er Bevillinger, som ere givne, fordi man fandt, at man overhovedet ikke ønskede at stille sig karrigt paa dette Omraade. Med Hensyn til Navnene Møller-Holst og Stein stillede den ærede Minister sig ret bekvent, han sagde, at det var en Sag, han vilde overlade Thingene at strides om, han selv vilde staa udenfor og se til. Men jeg vil dog gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at denne Kontos hele Af-

fattelse skyldes en Overenskomst mellem Ministeren og Folkethinget for et Par Aar tilbage. I Anledning af en Bevilling til det kgl. Landhusholdningssestfab var der ønsket en Forhøielse. Der var navnlig Spørgsmaal om Landhusholdningssestfabets Husleie. Det medførte en Forhandling og fuldstændig Forandring af Kontoens hidtidige Form, og da overførtes ogsaa Kontoen, navnlig til Stein, paa Budgettet under en anden Form end hidtil. Den hele Form, hvorunder Kontoen blev affattet, var den Gang Resultatet af en Overenskomst mellem Thinget og den ærede Minister, saa jeg tror ikke, den ærede Minister kan fri sig saaledes fra denne Sag. Jeg tror, at dersom der bliver Strid, maa den ærede Minister staa paa vor Side imod Landstinget; gaar det saa os galt, vil det ogsaa gaa ham galt; man kan ikke saaledes forlade sine Forbunds-fæller, det lader sig ikke gjøre. Jeg betragter den ærede Ministers Udtalelse om Opførelse af Bygninger ved Skjoldstrup-Nal Plantage som en Erkjendelse af, at Udvalget — jeg gjør opmærksom paa, at det er hele Udvalget — har havt Ret i ikke at billige, hvad der her er sket. Jeg forlanger ikke, at den ærede Minister paa en haard og krænkende Maade skal desavouere sine Embedsmænd, men jeg opfatter Ministerens Udtalelse som nævnt, thi ellers vilde jeg have været nødt til at tage en meget strengere Reservation. Man maa sige, at Administrationen ikke blot har været for tidligt paa Færde, men den har netop været saaledes paa Færde, at man maa sige, at hvis det blev Skif og Brug, vilde det være temmelig illuorisk, hvad man her blev enig om. Den ærede Ministers Udtalelser med Hensyn til Bevillingen til Husmænd, antager jeg mere er fremfat for at sikkre sig mod større Krav for Fremtiden. Jeg tror, at den ærede Minister vil indrømme, at man ikke ret vel i Dieblittet kan danne sig et klart Begreb om, hvor meget der behøves. At der mindst maa behøves 8,000 Kr., er sikkert nok, men man har saa lidt Erfaring i den Henseende, og den Erfaring, hvorpaa der kan bygges et virkelig korrekt Skøn, kan kun tilveiebringes, naar vi først se, hvormange Andragender der kommer ind, og dernæst ogsaa gaae noget mere Begreb om, hvad Nytte der kan udrettes med disse Penge. Jeg haaber, at den ærede Minister ikke igjennem denne Udtalelse vil binde sine Hænder saaledes, at han derigjennem hindrede sig selv i at komme ind paa den Veie, som jeg er overbevist om, Regjeringen selv vil erkende for at være overordentlig nyttig for vort lille Agerbrug her i Landet. — Det er rig-